

JAMES L.
SUTTER

DARK HEARTS

SUOMENTANUT
LAURA HAAVISTO

WSOY

JAMES L. SUTTER
DARKHEARTS

SUOMENTANUT LAURA HAAVISTO

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tämä tarina on fiktiota. Kaikki kirjassa mainitut hahmot, järjestöt ja tapahtumat ovat joko kirjailijan mielikuvituksen tuotetta tai niitä käytetään fiktiivisessä mielessä.

Englanninkielinen alkuteos: *Darkhearts*

First published in the United States by Wednesday Books,
an imprint of St. Martin's Publishing Group
DARKHEARTS. Copyright © 2023 by James L. Sutter.
All rights reserved.

Published by arrangement with Adams Literary,
Charlotte, USA, and Ia Atterholm Agency, Sweden.
Suomenkielinen laitos © Laura Haavisto ja WSOY, 2023

Sivulla 39 olevan runon suomennos: Juhana Rossi.

ISBN 978-951-0-49952-8
Painettu EU:ssa

ÄIDILLENI, MARY LAFONDILLE.

KOLMEKYMMENTÄYHDEKSÄN VUOTTA
JA SILTI LÖYDÄN JATKUVASTI UUSIA
SYITÄ IHAILLA SINUA.

7

On vaikeaa tietää, mitä sanoa ystävän hautajaisissa. Vielä vaikeampaa on tietää, mitä sanoa vihamiehen hautajaisissa.

Entä mitä pitäisi sanoa, jos joku on sekä että?

Valitsin pelkurin tien enkä sanonut mitään. Kun rabbi oli saanut muistopuheensa pidettyä ja pyysi vieraita jakamaan muistojaan vainajasta, olin hiljaa. Rehellisesti sanottuna se olisi varmasti ollut oikea valinta, vaikka en olisi jänistänytkään. Muutamaa viestiä lukuun ottamatta en ollut puhunut Elijahin kanssa yli kahteen vuoteen. Mikä minä enää edes olin hänelle?

Eipä sillä, että puhujista olisi ollut pulaa. Moni halusi sanoa jotakin – perheenjäsenet, ystävät, jopa jokunen muukin julki-suuden henkilö. He toistelivat samoja asioita, joita aina sanotaan, kun nuori ihminen kuolee: hän oli niin fiksu, niin lahjakas, niin täynnä potentiaalia. Paitsi että Elin kohdalla se kaikki piti paikkansa. Hänessä ei ollut ainoastaan ainesta saavuttaa jotakin suurta tulevaisuudessa – vaan hän oli jo tehnyt sen, mistä oli todisteena rivi Grammyja.

Chance odotti, että saisi puhua viimeisenä, tietenkin. Ainainen showmies, joka ei koskaan halunnut ottaa sitä riskiä, että jäisi muiden varjoon, edes parhaan ystävänsä hautajaisissa. Hän kertoi tarinan siitä, miten Eli oli kerran uppoutunut biisinkirjoittamiseen niin, että oli vahingossa lukinnut itsensä hotellihuoneen ulkopuolelle pelkissä alushousuissa. Vartijat olivat ottaneet hänet

kiinni, kun hän oli yrittänyt kiivetä omalle parvekkeelleen. He olivat epäilleet häntä mielipuoliseksi stalkkeriksi. Kaikki nauroivat kyyneltensä läpi, kuului kovaäänistä niiskutusta ja helpotuksen huokauksia.

Se oli täydellinen lopetus. Tietenkin oli – kaikki Chance Kainissa oli täydellistä, niin kapea musta puku kuin suoran mustan tukan epäsymmetrinen leikkauskin. Se teki hänestä Amerikan suosituimman kusipään.

Seremonian loppuosa meni sumussa. Pysyttelin suurimmaksi osaksi syjässä, sillä en halunnut tunkeilla. Hautausmaalla liityin muun saattoväen joukkoon, kun omaisten ympärille muodostettiin rinki suojelemaan heitä petolintujen lailla väijyviltä paparazeilta, jotka tasapainottelivat jättimäisiä kameranlinssējään hautakivien päällä.

Sitten palasimme shiva-vierailua varten Elin vanhempien kotiin, missä riisuin kenkäni ja pesin käteni oven ulkopuolella olevalla vesikannulla. Jos synagogassa oli ollut kiusallista, niin talossa vasta tukahduttava tunnelma olikin. Elin vanhemmat ja sisko kättelivät minua, mutta heidän katseensa oli jossakin kaukaisuudessa. Kaikki peilit oli peitetty mustalla kankaalla, minkä tiesin juutalaiseksi tavaksi mutta mikä muistutti minua vain Darkheartsin vampyyritouhusta. Kukaan ei oikein puhunut, kuului vain mumistuja osanottoja ja vaimeaa nyyhkintää.

Kun olohuoneessa seisoskelu kävi liian vaivaannuttavaksi, lähdin harhailemaan muualle, vaikka se ei ollutkaan ollut aikomukseni. Kukaan ei huomannut, kun vaelsin kylpyhuoneen ohi ja alas portaita seurailen reittiä, joka joskus oli ollut itsestäänselvä.

Harrastustilan huonekalut olivat tismalleen siellä, missä olivat aina olleet, lukuun ottamatta ohuilla jaloillaan seisovia mustia kaiutinkaappeja. Valot eivät olleet päällä, mutta isosta ikkunasta sisään tulviva iltapäivän aurinko tuntui niin kipeän tutulta, että se työntyi suoraan lävitseni ja naulitsi minut portaiden alapäähän.

»Outoa, eikö?»

Käännyin ja näin Chancen lojuvan vanhan sohvan nurkassa, mittatilaustyönä tehty puvuntakki napittamatta ja jalat suoraksi ojennettuina. Vaikka hänen silmänsä olivat itkemisestä punaiset, hän näytti silti kuin partavesimainokselta. Minä puolestani näytin täsmälleen siltä, mikä olin: seitsemäntoistavuotias aknenaamainen köntys, jolla oli päällään isänsä puku.

Jossakin vaiheessa kuluneen kahden vuoden aikana Chance oli hankkinut tatuoinnin – se oli pieni siluetti lentävästä korpista aivan oikean silmäkulman alapuolella. Sillä totta kai hän oli sellaisen hankkinut. Hänellä oli sähkötupakka kädessään, mutta koska hattaran hajua ei ollut havaittavissa, hän selvästi ymmärsi olla polttamatta sitä täällä. Hän osoitti sillä epämääräisesti ympärilleen.

»Kaikki on ennallaan.» Hän katsoi kattoon, jonka läpi kuului surijoiden askeleiden kopinaa ja laahausta. »Tuolla ylhäällä, ulkona, kaikki on toisin. Mutta täällä on ihan kuin me oltaisiin yhä neljätöistä.»

En halunnut käydä tätä keskustelua. En halunnut käydä *mitään* keskustelua hänen kanssaan. Mutta suuni päätti toisin.

»Melkein», sanoin.

Hän kohotti toista ammattilaisen trimmaamaa kulmakarvaansa.

Osoitin hänen taakseen. »Seinä on korjattu.»

»Ei helvetti! Ihan totta.» Hän nauroi ja nojasi eteenpäin tuijottaen kohtaa, jossa reikä oli ollut. »Mä olin kokonaan unohtanut sen. Sä hyppäsit pöydältä ja iskit kitarasi lavan suoraan seinästä läpi.»

»Vain koska Eli törmäsi muhun.» Hymyilin tahtomattani. »Me yritettiin peittää se sillä Vera Projectin julisteella.»

»Joo, koska sehän ei ollut *ollenkaan* epäilyttävää – yksi pieni juliste isolla tyhjällä seinällä.» Chance nosti toisen polvensa rintaansa vasten, jolloin nilkasta paljastui kaistale violettiä, mustin pienin pääkalloin kuvioitua pukusukkaa. »Mä olin ihan varma, että Elin äiti nirhaisi meidät sen takia. Tai muistatko, kun me pyydyttiin ne tyypit kuvaamaan sitä videota ja joku tukki vessan?»

Nyökkäsin. »Kakkatsunami.»

»Matolla oli joku kolme senttiä vettä. Mun porukat olisi lähettäneet mut sisäoppilaitokseen *näin* nopeasti.» Chance napsautti sormiaan. »Mutta Eli...» Hänen äänensä sortui, ja hän vaikeni. Kyyneleitä ei näkynyt, mutta huomasin lihaksen nykivän hänen leukaperässään.

»Niin.» Eli oli osannut ylipuhua vanhempansa mihin tahansa. Istahdin sohvan toiselle käsiinjalle katsomatta Chanceen, vanha istumapaikka tuntui yhä tutulta.

»Hei, muistatko rouva Millerin?» Hän osoitti pienen takapihan toisella puolella olevaa naapuritaloa, hänen äänensävyensä oli keinotekoisen kepeä. »Se tuli aina hakkaamaan ovea ja huusi, että meidän pitäisi olla hiljempaa. Muistatko, mitä se aina sanoi?»

»Isäni soitti Louie Armstrongin kanssa! Jos hänen ei ollut tarpeen soittaa näin kovaa, ei ole teidänkään!» Siitä oli tullut yleinen vitsi meidän kolmen kesken. Aina kun joku meistä mokasi tai oli liian kovaääninen, häntä heitettiin jollain – plektralla tai koristetyynyllä – ja huudettiin *Louie Armstrong!* Lopulta se oli muotoutunut eräänlaiseksi sotahuudoksi. Omaksi henkilökohtaiseksi hurraukseksemme.

Me molemmat vaikenimme ja tuijotimme ulos ikkunasta.

Kun Chance seuraavan kerran puhui, hänen äänensä oli kireä. »Meillä oli täällä hyviä hetkiä, vai mitä?»

»Oli», vastasin.

Jälleen pitkä hiljaisuus.

Yhtäkkiä hän potkaisi sohvapöytää, kantapää osui sen puiseen kulmaan ja pyöräytti pöydän puoliksi ympäri. »Jumalauta, Eli!» Hän peitti kasvonsa käsillään.

En vieläkään tiennyt, mitä sanoa.

»Kunpa se olisi vain *puhunut* mulle.» Sanat tulivat vaimeina, kaikuefektimäisinä. Chance laski kätensä ja räpytteli kiivaasti silmiään. »Mä tiesin, että se joi liikaa, että se oli väsynyt kiertämiseen, mutta *kaikki* väsyä kiertämiseen. En mä tiennyt...»

Hän veti vapisten henkeä ja nousi sitten seisomaan. Hän siirsi pöydän takaisin paikalleen, laittoi sähkötupakan taskuunsa ja käveli kohti portaita. Niiden alapäässä hän kääntyi ja katsoi huonetta vielä kerran kuin etsien vastausta.

»Jumalauta, Eli», hän sanoi uudestaan, pehmeämmin. »Miten sä saatoit vain jättää meidät?»

Sitten hän nousi portaat ja katosi.

Huokaisin. Käteni rentoutuivat, ja olin yhtäkkiä erittäin kiitollinen siitä, että Chance oli lähtenyt juuri nyt. Tiesin, että häneen sattui, ja niin paljon kuin hän minua ärsyttikin, en halunnut pahentaa tilannetta. Mutta jos hän olisi jäänyt vielä hetkeksikin, en ehkä olisi pystynyt pitämään kieltäni kurissa.

Sillä minä tiesin vastauksen hänen retoriseen kysymykseensä. Miten Eli oli voinut jättää hänet?

Samalla tavoin kuin te molemmat jätitte minut.

2

No niin, revitäänpä laastari sitten kertaheitolla:

Minä olen David Holcomb, ja olin melkein kuuluisa.

Kun olin kolmetoista, perustin bändin kahden parhaan kaverini kanssa. Chance lauloi, minä soitin kitaraa ja Elijah ohjelmoi kaiken muun MacBookillaan. Eli rakasti isoja kasarihenkisiä rumpusoundeja, ja Chance rakasti vampyyreja, joten päädyimme jonkinlaiseen pophenkiseen goottirokkiin. Annoimme bändille nimeksi Darkhearts, itse äänittämällemme demolle taas *Surullista mutta tanssittavaa paskaa*.

Meistä tuli nopeasti hyviä, ja hetkeen en halunnut tehdä mitään muuta. Soitimme kaikilla suur-Seattlen ikärajattomilla klubeilla, ja isäni kuskasi meitä ja kamojamme työpakullaan kuuliaisesti kaikkialle. Keikkailu oli hauskaa, ja siinä, että sattui murrosikäisenä soittamaan kitaraa yläasteensa ainoassa bändissä, oli aika paljon hyviä puolia. Kun voitimme kasiluokan kykykilpailun, yleisön kiljunnasta päätellen olisi voinut luulla, että olimme BTS. Ja kun soitimme Fremont Abbeyssa, Maddy Everhardt heitti *oikeat alushousut* lavalle. Joten joo, se puoli oli siistiä.

Mutta asia, jota kukaan ei kerro alaikäisten muodostamista bändeistä on se, että seinä tulee aika äkkiä vastaan. Vaatii rutkasti töitä soittaa samoissa vähälukuisissa ikärajattomissa paikoissa yhä uudestaan ja uudestaan. Kiertueelle ei voi lähteä, koska vaikka saisi vanhempansa suostuteltua ottamaan vapaata töistä ja lähte-

mään kuskiksi, kuka teitä tulisi katsomaan? Omilla kavereillakaan ei ole ajokorttia. Ja rehellisesti sanottuna alkuhuuman jälkeen useimmat eivät enää jaksu tulla katsomaan tuttuja tyyppejä esittämässä samoja biisejä kerta toisensa jälkeen. Onhan toki olemassa YouTube ja TikTok, mutta tiedätkö, miten moni teinibändi on netissä? Vastaus: *ne kaikki*.

Sitten Elistä tuli yhä tyrannimaisempi biisien kirjoittamisen suhteen ja Chance omaksui kaikki ärsyttävät laulajan kliseet... no, ymmärrätte varmaan. Joten kun ysiluokalla alkoi tulla uudenlaisia opiskelupaineita, ehdotin tauon pitämistä.

Sanoja vaihdettiin. Keskareita näytettiin. Kun kävelin ulos harjoituskämpältä, kukaan ei seurannut perässä.

Kaksi kuukautta sen jälkeen Interscopen edustaja näki uuden kaksijäsenisen Darkheartsin alkuillan keikalla Neumosissa ja teki levytyssopimuksen heidän kanssaan saman tien.

Puoli vuotta myöhemmin heistä oli tullut Pohjois-Amerikan kuumin uusi bändi. *Rolling Stone* luonnehti heidän olevan kuin »jos Chris Cornell heräisi henkiin ja ryhtyisi The Curen nokkamieheksi». Chance otti kaiken irti vampyyriroolistaan ja muutti sukunimensä Kainiksi – pidin raamatullista viittausta varsin ironisena, kun ottaa huomioon, miten ystävyyssemme oli päättynyt. *Entertainment Weekly* kirjoitti hänen olevan »uusi David Bowie», kun taas *Pitchfork* vertasi hänen seksuaalista glam rock -vetovoimaansa St. Vincentiin ja Princeen. Billie Eilish otti heidät mukaansa stadionkiertueelleen.

Samaan aikaan minä yritin olla reputtamatta yhteiskuntaoppia.

Onneksi poppähteyks merkitsi sitä, että he molemmat jäivät pois koulusta melkein heti. Niinpä saatoinkin sen ansiosta – sekä siksi, että emme olleet juurikaan viettäneet aikaa samoissa piireissä lähtöni jälkeen – melkein kuvitella, ettei heitä ollut olemassa. Oli toki vaikeaa kuunnella, kun tytöt kehuivat Chance Kainin olevan parasta, mitä eyelinerille oli koskaan tapahtunut, tai »Keskiyön lapsien» pauhaavan ohi ajavan auton kaiuttimista. Mutta en minä

nyt kuitenkin ollut viimeistä kahta vuotta pelkästään kihissyt kateudesta sen vuoksi, että elämäni olisi pitänyt mennä toisin.

Sitä en *ainakaan* tehnyt kaksi päivää Elin hautajaisten jälkeen maatesani sängylläni lepäämässä pinottuani koko pitkän päivän puutavaraa. Toinen lukiovuosi oli päättynyt viikkoja aiemmin, ja olin suostunut menemään kesätöihin isän rakennusyritykseen – se oli kohtalo, joka jos ei nyt ollut kuolemaa *pahempi* vaihtoehto, niin ainakin toisinaan muistutti erehdyttävästi Danten visiota Helvetistä.

Puhelimeni piippasi lattialla, jonne olin sen pudottanut. Kurotin aristavaa kättäni ja avasin puhelimen, jossa odotti uusi viesti.

On tylsää. Lähetkö syömään?

Numero ei ollut yhteystiedoissani, mutta se vaikutti oudolta ollakseen roskapostia, elleivät puhelinbotit sitten olleet alkaneet tuntea itseään yksinäisiksi. Sen *häviävän* pienen mahdollisuuden varalta, että joku söpö tyttö olisi jotenkin saanut numeroni, vastasin viestiin.

Riippuu vähän. Kuka sä olet?

Vastaus tuli viipymättä.

Chance. Oli pakko vaihtaa numeroa.

Chance? Annoin vartaloni valahtaa jälleen veltoksi. Pitkällä listallani ihmisistä, joiden kanssa en halunnut lähteä syömään, Chance oli ensimmäisenä yhdessä äitini ja limaisen liikunnanopettajamme herra Ullisin kanssa.

Tyyppi oli häätänyt minut omasta bändistäni diivailuperseilyllään – hän varasti kaiken huomion keikoilla, tyrmäsi toistuvasti ideani, teki yksipuolisia päätöksiä koko bändin puolesta – ja

noussut sitten kuuluisuuteen ja jättänyt kaiken muun taakseen. Tämä oli kirjaimellisesti ensimmäinen kerta, kun hän oli ottanut yhteyttä välirikkomme jälkeen. Ja nyt hän sitten viestitteli kuin mitään ei olisi koskaan tapahtunutkaan?

Olin juuri vastaamassa viestiin aikeenani kertoa tismalleen, mitä hän voisi syödä, kun kuva pettyneestä Elistä välähti mieleeni.

Sillä ei olisi pitänyt olla merkitystä. Ei Elikään ollut pyytänyt minua takaisin mukaan Darkheartsin voittokulkuun. Mutta hän oli sentään pitänyt jonkin verran yhteyttä. Ja vaikka Eli saattoi joskus olla kusipää, hänellä sentään oli huono omatunto siitä. Elillä oli huono omatunto *kaikesta*.

Mikä tärkeintä, hän oli aina ollut bändimme sovittelija. Tiesin, että hän olisi halunnut minun käyttäytyvän fiksusti.

Jos hän olisi ollut yhä elossa, olisin ehkä käsenyt hänenkin painua helvettiin. Mutta kuolleissa oli sellainen huono puoli, että heidän kanssaan oli vaikea riidellä.

Sormillani tuntui olevan oma tahtonsa.

Milloin?

Puhelin piippasi.

Nyt. Tuutko hakeen mut?

Viestin mukana tuli linkki Googlen karttaan.

Hänen oletuksensa ärsytti minua suunnattomasti. Hänkö siis odotti, että jättäisin kaiken muun *ja* menisin hakemaan hänet? Mutta vastasin peukkuemojilla ja nostin itseni sängyltä. *Teen tämän sinun vuoksesi, Eli.*

Huoneeni oli oikeastaan talomme ullakko, missä oli hyvät ja huonot puolensa. Se oli iso, sillä se jatkui koko pienen talomme mitalta. Vinojen kattojen takia keskellä oli kuitenkin vain parimetrinen käytävä, jonka kohdalla pystyin seisomaan suorassa lyö-

mättä päätäni kattoon. Nappasin hupparin vähemmän likaisten vaatteiden kasasta ja vedin lattiaoven auki – se oli luukku, jonka olimme isän kanssa asentaneet, kun olin kaksitoista. Kaltevuutta lukuun ottamatta se näytti aivan tavalliselta ovelta kahvoineen kaikkineen.

Alakerrassa isä löhösi sohvalla ilman paitaa ja katsoi uudelleen *Stranger Thingsiä*. Hän näki minun tulevan alas portaita ja laittoi ohjelman pauselle. »Minne *sinä* olet menossa näin myöhään? Luulisi, että olisit kuoleman väsynyt sen peräkärryn purkamisen jäljiltä.»

»Lähden käymään pizzalla.»

»Ai jaa.» Hän nousi istumaan. »Haluatko seuraa? Voin jopa laittaa paidan päälle.»

»Itse asiassa tapaan yhden tyyppin.»

»Ai *niiiiinkö?*» Isä virnisti ja nosteli kulmakarvojaan. »Joku jonka tunnen?»

Hetken harkitsin valehtelevani, mutta päätin sitten, ettei kannattanut. »Change Ng.» En aikonut käyttää hänen typerää taiteilijanimeään isän seurassa.

»*Chance?*» Isä nyrypisti nenäänsä kuin olisi haukannut jotakin pilaantunutta. »Mitä *hän* haluaa?»

»Isä, älä viitsi.» Vihasin tätä aihetta. »Hänen paras ystävänsä kuoli juuri alkoholimyrkytykseen. Hän varmaan vain haluaa jutella jonkun kanssa, joka tunsu Elin yhtä hyvin kuin hän.» Sen sanoessani kaikki vaikutti yhtäkkiä ilmeiseltä.

»Saakeli. Totta. Anteeksi.» Isän nyrypistus hävisi ja tilalle tuli syyllinen ilme. »Sääliksi käy Elin vanhempia... No, on hyvä, että juttelet hänen kanssaan.» Isä katsoi minua myötätuntoisesti. »Miten *sinä* jaksat tämän kaiken kanssa?»

Kohautin olkiani. »Hyvin kai? En tiedä. En ollut nähnyt häntä kahteen vuoteen.»

»Tiedän, minä vain... Jos haluat puhua siitä, niin... Minulle voit puhua, okei?»

»Joo.»

Seinäkellon tikitys täytti tilan, kun isä mietti, mitä muuta sanoisi. Lopulta hän luovutti ja pudisti päätään. »Olet hyvä poika, David.»

»Tiedän.» Avasin oven ja säästin meidät molemmat jatkokeskustelulta.

Ulkona ilta oli raikas, vaikka heinäkuinen itsenäisyyspäivä oli jo tullut ja mennyt. Minun autoni seiso i lyhtypylvään valossa kadun reunassa.

»Minun autoni» – siinä oli kaksi maailman kauneinta sanaa. Autoni ei ollut mikään erityisen *hieno* – itse asiassa se oli sama kolhiintunut F-150-pick-up, jossa olin matkustanut syntymästäni asti, ja sen punainen maalipinta oli aivan paskana kahden rakennustyömailla pyörityn vuosikymmenen jäljiltä. Minä en edes ollut mikään pick-up-tyyppi, sellainen feikkicowboy, joka yritti lava-autollaan erotta i autua Priusten ja Camryjen merestä Franklinin lukion parkkipaikalla. Mutta sinä päivänä, kun isä ojensi avaimet yksinomaiseen käyttöni, kaikki muuttui. Se ei enää ollut vain auto, vaan siitä tuli *minun* autoni. Ja siksi, kuten Robert Frost sanoi, on kaikki toisin. Auto murahti hereille kuin uinuva lohikäärme, kun käänsin avainta.

Vanhan kotitalonsa sijaan Chance oli lähettänyt minulle Arbo-retumissa sijaitsevan osoitteen. Puolet asuinalueen pihateistä oli porttien takana ja tontteja kiersivät pensasaidat, jotka suojasivat taloja tavallisten ihmisten uteliailta katseilta. Chance nojasi juuri tällaiseen porttiin, ja kädessä olevan puhelimen näyttö valaisi hänen kasvonsa, mutta muuten hän oli kuin kapea varjo mustassa farkkutakissa. Yksi hänen suurimmista kyvyistään oli saada joutilaisuus näyttämään coolilta.

Pysäytin auton kadun varteen ja avasin matkustajan puoleisen ikkunan. »Moi.»

»Moi.» Chance laittoi puhelimen taskuunsa ja työnsä itsensä irti takorautaisesta portista. Hän avasi auton oven, hyppäsi sisään ja katseli ympärilleen arvioivasti. »Hieno auto.»

Hänellä oli varmaan Porsche parkissa pensasaidan takana, ellei jopa Lamborghini. Nielin piikikkään kommentin ja lähdin ajamaan. »Minne mennään?»

»Käykö Orbital?»

»Selvä.» Napautin puhelintani ja laitoin musiikkia soimaan.

»Hei! Bleachers!» Chance roikotti kättään ulos ikkunasta ja rummutti auton kylkeä biisin tahtiin. »Me muuten tehtiin yksi biisi yhdessä.»

»Ai jaa.» Pidin äänensävyäni kepeänä, mutta hammaslääkärilläni olisi varmasti ollut pari valittua sanaa sanottavanaan tavasta, jolla purin hampaitani.

»Joo, sen oikea nimi on Jack Antonoff. Levy-yhtiö toi sen mukaan meidän singlelle, joka tehtiin siihen Saoirse Ronanin leffaan. Tyyppi on ihan velho.»

»Siistiä.» Väänsin volyymia kovemmalle niin, että puhuminen kävi mahdottomaksi.

Orbital Pizza sijaitsi Georgetownissa, entisellä teollisuusalueella, joka oli vasta puolittain keskiluokkaistunut, taidetiloiksi muutettujen varastorakennusten ja tehdashallien muodostama sokkelo. Orbital sopi rähjäiseen tunnelmaan kuin nenä päähän, sen asiakaskunta koostui crust-punkkareista ja parkkipaikan läpi kuljivat käytössä olevat junakiskot. Menimme sisään ja istuuduimme loosiin, jonka vieressä oli lasten lentokonelaite. Se oli ollut rikki siitä asti kun olin ollut sen ikäinen, että olisin voinut istua sen kyytiin.

Runsaasti tatuoitu, vihreätukkainen tarjoilija toi meille ruokalistat. »Otatteko juotavaa?»

Minä tilasin ginger alen, Chance otti vain vettä.

»Tuleeko lasku samasta vai erikseen?» tarjoilija kysyi.

»Erikseen», sanoin samalla hetkellä, kun Chance sanoi »samasta».

Chance hymyili minulle ja heilutteli luottokorttiaan. »Mä tarjoan.»

Ärsytys lehahti. »Ei, kiitos.» Käännyin takaisin tarjoilijan puoleen ja sanoin: »Erilliset laskut, kiitos.»

»Selvä homma.» Tarjoilija näytti aavistuksen huvittuneelta ja kääntyi sitten silmiään siristäen Chancen suuntaan. »Etkös sä ole...?»

Chance soi hänelle tuhannen watin hymynsä. »Jep.»

Tarjoilija katseli häntä vielä hetken toinen käsi lanteillaan ja kohautti sitten olkiaan. »Siistiä.» Hän kääntyi ja palasi baaritiskille.

Tunsin hetkellistä tyydytystä nähdessäni, että Chance sivuutettiin noin totaalisesti, mutta hän kääntyi nyt hymyilemään samaa hymyä minulle.

»Luojalle kiitos punkkaritarjoilijoista.» Hän avasi toisen ruokalistaista. »Mä voisin olla vaikka George Clooney, eikä niitä voisi vähempää kiinnostaa.»

»Siis oliko toi susta *kivaa*?» En aivan kyennyt kätkemään yllätystä äänestäni.

»Virkistävää vaihtelua.» Hän ei nostanut katsettaan listasta. »Haluatko valkosipulileipää? Mä haluan.»

Hän oli siis niin kuuluisa, että oli luksusta, kun joku *ei* fanittanut häntä. Ajatus ei ollut balsamia vereslihalla olevalle egolleni. Onneksi tarjoilija palasi tuomaan juomamme, mikä pakotti meidät keskeyttämään ja tekemään tilauksemme – Brooklyner-niminen lihaisa pizzamonsteri oli aina ollut vakiovalintamme. Kun tarjoilija lähti, Chance levittäytyi omalle puolelleen loosia ja nosti jalkansa penkille, puvun kengät hohtivat mustina punaista vinyyliä vasten.

Sivuttainen istuma-asento toi pienen korppitatuoinnin täydellisesti esiin, lintu leijaili veitsenterävää poskipäätä pitkin kuin mikäkin vankilassa hankittu tatska. Mietin, oliko hän asetellut hiuksensa varta vasten osoittamaan sitä kohti. Jokainen kasvotatuoinnin ottanut halusi palavasti, että ihmiset kysyisivät siitä.

Minä päätin ennemmin kuolla kuin edes mainita sitä.

Chance tarkasteli minua silmäillen ruskeita Carharttin housujani ja siniruutuista kauluspaitaani. »Sun tyyli on muuttunut.»

»Joo. Kasvoin ulos meikkigoottivaiheesta.» Todellisuudessa olin hylännyt sen sillä hetkellä, kun Darkhearts oli saanut levytyssopimuksen – lakatut kynnet, mustat vaatteet, hiusvärin ja -vahan, jolla olin koulunut ruskeaa kiharaa moppiani. Viimeinen asia, mitä tahdoin, oli nähdä Chance ja Eli joka kerta kun katsoin peiliin.

»Auts.» Chance virnisti ja nosti rintakehelleen toisen kätensä, jonka kynnet oli lakattu mustalla, ja myönsi osuman. »No, ainakin lakananvalkoinen naamataulu on yhä voimissaan.»

»Totta.» Se osa goottilookista oli tullut luonnostaan.

»Tyyli sopii sulle. Farmari Holcomb. Tosi rouheaa.» Hän katseli seinillä olevia vanhoja keikkajulisteita, lehmänkalloja ja retrokaljamainoksia. »Vitsit, että mä kaipaän tätä paikkaa. Muis-tatko, kun sun isä toi meidät tänne aina keikkojen jälkeen?»

Tietenkin muistin. Siitä oli vain kaksi vuotta. »Etkö sä koskaan käy täällä?»

Hän kohautti olkiaan. »Mä olen aina tien päällä. Ja silloin kun en ole, äiti haluaa viettää perhe aikaa, joten joko kokkaamme yhdessä tai lähemme johonkin reissuun.»

»Eikö sun äiti matkusta sun mukana?»

»Ja jättäisi työpaikkansako? Ei. Isä on mukana kiertueilla – periaatteessa käyn kai kotikoulua. Äiti on kotona Olivian kanssa. Äidin mielestä edes toisella lapsista pitää olla normaali elämä.»

»Mä en tiedä, mitä hienoa on normaalissa elämässä», mutisin.

»Voisit yllättyä.» Chance venytteli laiskasti ja koukisti kädet pänsä taakse. »Mä tiedän, että se kuulostaa siistiltä, mutta suurin osa kiertämisestä on vain matkustamista. Herätään aamuneljältä ja lennetään jonnekin tai yritetään nukkua bussissa, kun ajetaan kymmenen tuntia jossain keskellä ei mitään. Sitä ei tajuakaan, miten paljon tästä maasta on maissia ennen kuin on ajanut Denveristä Omahaan. Yhdeksänkymmentä prosenttia tästä työstä on istumista ja vessataukojen odottamista.»

»Joo, ja loput kymmenen prosenttia on stadioneilla esiinty-

mistä ja keskusteluohjelmissa vierailua.» Hieroin sormiani yhteen.
»Annan kun otan pienen viulun esiin.»

Yllätyksekseni hän nauroi. »No joo.» Hän heilautti jalkansa pöydän alle, nousi istumaan ja nojasi sitten eteenpäin. »Nyt riittää musta puhuminen. Mitä sulle kuuluu? Mitä sä olet puuhailnut?»

Kiemurtelin hänen intensiivisen katseensa alla. Juuri tällainen Chance oli: kun hän käänsi valokeilan sinuun, todella tunsit sen hehkun. Se oli osasy siihen, miksi hän oli niin loistava keulakuva.

»Ei mitään ihmeellistä», sanoin. »Mä olen isällä kesätöissä rak-salla. Muuten ei kai muuta kuin koulua.»

»Niinkö? Millaista se on?»

»Oletko sä tosissasi?»

»Miten niin?»

»Haluatko sä oikeasti tietää, millaista lukiossa on?»

»Hei, mulla jäi koulu kesken – mun tiedot lukiosta perustu-vat pääosin teinileffoihin. Ja mä olen aika varma, että kukaan ei pane niin paljon kuin ne antaa ymmärtää.» Hän katsahti minua laskelmoidun ilkkurisesti. »Vai *panevatko*? Pyysitkö ikinä Maddy Everhardtia treffeille?»

Säpsähdin. »Mitä?»

»Äijä hei, se heitti alushousunsa sulle.»

»Se heitti ne *meille*. Ja se oli vitsi.»

»Niin, se on aina vitsi, kunnes ei enää ole. Ja nyt kaksi meistä on poissa. Tie on ollut sulle auki kaksi vuotta.»

Pystyin hädin tuskin pitämään suuni kiinni. Chancen suora-sukainen toteamus – yliolkainen viittaus minun hylkäämiseeni ja vähemmän hienovarainen vihjaus siitä, että minulla oli mahdol-lisuudet Maddyyyn vain, koska Chance oli poissa kuvioista – jää-dytti kaikki nekin osat minusta, jotka olivat alkaneet sulaa hänen huomionsa loisteessa. Ja mitä siitä, että hän oli flirttaillut häpeile-mättä Maddylle, vaikka tiesi minun pitävän Maddysta – samalla tavalla kuin flirttaili *kaikille* tytöille keikoillamme ja piti huolen, ettei kenelläkään ollut koskaan aikaa meille muille, koska kuka

olisi kyennyt kilpailemaan tuon häikäisevän hymyn kanssa? Se oli ollut viimeisiä pisaroita, jotka olivat ajaneet minut pois bändistä.

Kuinka ollakaan minä *olin* lopulta seurustellut Maddyn kanssa. Kolme kuukautta lukion ensimmäisellä luokalla. Hänen kanssaan olin kokenut ensimmäisen todellisen suudelmani, ja muutakin.

Ja sitten hän oli jättänyt minut taakseen katsomatta, kuten kaikki lopulta tekivät. Syynä siihen oli – kukapas muukaan kuin Chance Kain.

Mutta en ollut aikeissa kertoa Chancelle mitään siitä. Nojasin taaksepäin ja ristin käsivarteni. »Joo, no, se ei ole ihan niin helppoa.»

Hän nyökkäsi myötätuntoisesti. »Ymmärrän kyllä.»

Puuskahdin. »No aivan varmasti.»

»Mitä? Etkö muka usko?»

Kohotin toista kulmaani.

Hän nosti kätensä antautumisen merkiksi. »Okei, hyvä on – mä tapaan paljon tyttöjä. Mutta tiedätkö, mitä juorusivustot *ei* näytä? Mun isää ja manageria odottamassa huoneen nurkassa, että mä palaan kiertuebussiin. Mä olen joka ilta eri kaupungissa. Miten siinä voisi muka seurustella kenenkään kanssa?»

En ollut oikeastaan miettinyt asiaa siltä kantilta. Hän haroi hiuksiaan ja onnistui jotenkin sotkemaan tukkansa mutta näyttämään siltä siltä kuin olisi juuri tulossa leffan kuvauksista.

»Luota muhun: on vapautta asua yhdessä paikassa. Kaverit on aina lähellä. Mulla on paljon numeroita ja tuttuja ja saan hengaila monien siistien tyyppien kanssa, mutta päivän päätteeksi ollaan vain mä ja Eli.» Hänen kasvonsa vääntyivät. »Tai oltiin.»

»Helvetti.»

Pöytään laskeutui hiljaisuus. Taittelin pillin suoja-paperin haitarille, Chance näperteli haarukkaansa.

»Eli vihasi bileitä», Chance sanoi viimein. »Mä yritin aina saada sen mukaan. 'Tuu tapaan uusia kavereita', mä sanoin, ja se oli ihan että, 'miksi mä haluaisin uusia kavereita?'»

ENTÄ JOS IHASTUKSESI KOHDE
ON SAMALLA POIKA,
JOKA VARASTI UNELMASI?

DARKHEARTS on unohtumaton, intiimi
romanssi parrasvalojen takaa. Sen pääparin
Davidin ja Chancen kemia jää mieleen
kauan viimeisen sivun lukemisen jälkeen.
Jos rakastit **HEARTSTOPPERIA**, anna
tämän parin pysäyttää sydämesi uudestaan!

"HERKÄSTI KIRJOITETTU
JA POIKKEUKSELLISEN SULOINEN."

Kirkus Reviews

"PYÖRRYTTÄVÄN IHANA
YA-DEBYyttiROMAANI."

Bulletin of the Center for Children's Books

	
www.wsoy.fi	N84.2 ISBN 978-951-0-49952-8